

disprețuim sfatul lui Dumnezeu, încălcăm cele mai sacre promisiuni făcute înaintea lui Dumnezeu, ne bizuim pe propria judecată sau ne fălim cu propria înțelepciune.

Dacă acesta este cazul, vă îndemn să vă pocăiți și să vă întoarceți pe calea dreaptă.

Odată, un nepot l-a sunat pe bunicul său pentru a-i ura la mulți ani. Nepotul l-a întrebat câți ani avea. El a spus că a împlinit 70 de ani. Nepotul s-a gândit pentru un moment și apoi a întrebat: „Bunicule, ai început de la vârsta de un an?”

În timpul copilăriei și adolescenței, oamenii se gândesc că niciodată nu vor îmbătrâni; niciodată nu se gândesc la moarte – aceasta este pentru oamenii foarte, foarte în vârstă – și aceasta pare a fi într-un viitor foarte îndepărtat. Cu timpul, ridurile încep să apară, energia începe să scadă, vizitele la doctor devin din ce în ce mai frecvente și așa mai departe.

Ziua în care noi ne vom întâlni din nou cu Mântuitorul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, va veni. Mă rog ca atunci când vom avea această sacra și sublimă ocazie să putem să-L recunoaștem datorită faptului că am învățat despre El și l-am urmat învățăturile. El ne va arăta urmele din mâinile și picioarele Sale și noi vom fi împreună pentru eternitate, plângând de bucurie că am urmat calea Sa.

Depun mărturie tuturor oamenilor de pe pământ că Isus Hristos trăiește. El ne îndeamnă: „Ascultați, o, voi, națiuni de pe pământ și auziți cuvintele Dumnezeului care v-a făcut” (D&L 43:23). Fie ca noi să avem capacitatea de a asculta, de a urma, de a înțelege și interpreta, în mod corect, mesajul „Dumnezeului care [ne-a] făcut” pentru ca să nu ne îndepărtăm de calea Sa. Mă rog pentru acestea în numele lui Isus Hristos, amin. ■



Vârstnicul W. Craig Zwick
din Cei Șaptezeci

La ce te gândești?

Vă implor să începeți să adresați, cu deosebită considerație față de experiența altuia, această întrebare: „La ce te gândești?”

Cu patruzeci și unu de ani în urmă, m-am suit la volanul unui camion alături de frumoasa mea soție, Jan, și de fiul nostru Scotty, care era bebeluș. Urma să trecem prin mai multe state pentru a transporta o încărcătură mare de materiale de construcții.

În acele vremuri, nu existau restricții privind centura de siguranță, nici scaune de mașină pentru copii. Soția mea îl ținea pe fiul nostru prețios în brațe. Remarca ei: „Suntem la înălțime cam mare față de sol” ar fi trebuit să îmi ofere un indiciu privind teama ei.

În timp ce coboram prin Trecătoarea Donner, o secțiune abruptă a autostrăzii, cabina camionului s-a umplut brusc de un fum gros. S-a îngreunat vizibilitatea și abia puteam respira.

La un camion mare, frânele nu sunt suficiente pentru a reduce rapid viteza. Panicat, am încercat să opresc utilizând frânele de motor și folosind schimbătorul de viteză pentru a reduce viteza.

În timp ce încercam să opresc pe marginea drumului, dar înainte de a opri complet, soția mea a deschis ușa cabinei și a sărit afară cu copilul nostru în brațe. Am privit neputincios cum s-au rostogolit pe pământ.

Imediat ce am oprit camionul, am sărit din cabina plină de fum. Plin de adrenalină, am alergat printre pietre și buruieni și i-am ținut în brațe. Antebrațele și coatele Janei erau rănite și sângerau, însă din fericire ea și fiul nostru erau încă în viață. În timp ce praful se așeza, îi țineam strâns în brațe, acolo, pe marginea autostrăzii.

După ce m-am liniștit și am putut respira normal, am spus fără să mă gândesc: „De ce ai făcut asta? Știi cât de periculos a fost? Puteați muri!”

Cu obrajii pătați de fum și lacrimi în ochi m-a privit și a spus un lucru care m-a afectat foarte mult și pe care încă mi-l amintesc foarte clar: „Încercam să îl salvez pe fiul nostru”.

În acel moment, mi-am dat seama că ea crezuse că motorul luase foc, se temuse că vehiculul va exploda și că vom muri. Pe de altă parte, eu am știut că era o problemă electrică – riscantă, dar nu fatală. M-am uitat la draga mea soție, care mângâia încet capul fiului nostru, și m-am întrebat ce fel de femeie ar face un lucru atât de curajos.

Această situație ar fi putut fi la fel de riscantă din punct de vedere emoțional precum faptul că motorul nostru a cedat. Din fericire, după ce nu ne-am vorbit o perioadă, amândoi considerând că celălalt este de vină,



În cele din urmă, ne-am exprimat sentimente diferite de cele pe care le exprimasem din pricina răbufnirilor noastre emoționale. Împărtășirea sentimentelor de dragoste și de teamă pentru siguranța celuilalt a împiedicat ca acest incident riscant să fie fatal pentru căsătoria noastră prețioasă.

Apostolul Pavel ne-a atras atenția: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci [doar] unul bun [și] pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29). Cuvintele lui reflectă o anumită puritate.

Ce înseamnă pentru dumneavoastră expresia „niciun cuvânt stricat”? Adesea, noi toți vedem rezultatele sentimentelor intense de furie – ale noastre sau ale altora. Am văzut furie necontrolată răbufnind în locuri publice. Am văzut cum acest lucru s-a produs ca un fel de „scurt circuit” emoțional în cadrul evenimentelor sportive, în arena politică și chiar în căminele noastre.

Uneori, copiii se adresează părinților dragi folosind vorbe tăioase precum lama unui cuțit. Soții sau soțiile, care au împărtășit unele dintre cele mai bogate și sensibile experiențe ale vieții, își pierd direcția și răbdarea unul cu celălalt și vorbesc cu mânie,

ridicând tonul. În ciuda faptului că suntem copii de legământ ai unui Tată Ceresc iubitor, noi toți am regretat momentele în care am judecat prea repede o persoană și ne-am adresat folosind cuvinte grele înainte de a înțelege o situație din perspectiva celuilalt. Noi toți am avut ocazia să învățăm cum cuvinte distructive pot transforma o situație riscantă într-una fatală.

Recent, într-o scrisoare, Prima Președinție a declarat în mod clar: „Evangelhia lui Isus Hristos ne învață să îi iubim și să îi tratăm pe toți oamenii cu bunăvoință și amabilitate – chiar și atunci când nu suntem de acord cu ei” (Scrisoare din partea Primei Președinții, 6 martie 2014). Ce mod minunat de a ne reaminti faptul că noi putem și trebuie să participăm la un dialog civil continuu, mai ales când privim lumea din perspective diferite!

Autorul Proverbelor ne oferă următorul sfat: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia” (Proverbele 15:1). Un „răspuns blând” constă dintr-un răspuns rațional – vorbe disciplinate venite dintr-o inimă umilă. Acest lucru nu înseamnă că niciodată nu vom vorbi direct sau că vom compromite adevărul doctrinal. Vorbele care sunt directe din

punct de vedere al informației pot fi blânde din punct de vedere spiritual.

De asemenea, Cartea lui Mormon cuprinde un exemplu uimitor de vorbire directă în contextul unei neînțelegeri între soți. Fii Sariei și a lui Lehi fuseseră trimiși înapoi în Ierusalim pentru a obține plăcile de alamă și încă nu se întorseseră. Saria a crezut că fiii ei se aflau în pericol și ea era plină de furie și dorea să învinuiască pe cineva.

Ascultați povestea privită din perspectiva fiului ei, Nefi: „Căci [mama mea] a crezut că noi am pierit în pustiu; și s-a plâns de tatăl meu, spunându-i că el era un vizionar, astfel: Iată, tu ne-ai condus să plecăm din țara moștenirii noastre și fiii mei nu mai sunt, iar noi pierim în pustiu” (1 Nefi 5:2).

Acum, haideți să ne gândim la ceea ce ar fi putut fi în mintea Sariei. Îi era teamă gândindu-se că fiii ei, care aveau spiritul de ceartă, trebuiau să se întoarcă în locul în care viața soțului ei fusese amenințată. Ea renunțase la căminul ei frumos și la prietenii ei în schimbul unui cort, într-un pustiu izolat, în timp ce încă putea purta copii în pânțele. În această situație în care neliniștea ei ajunsese la punctul maxim

din pricina fricii putem spune că Saria a încercat să sară dintr-un camion condus cu viteză mare, în încercarea de a-și proteja familia. Ea și-a exprimat îngrijorările justificate către soțul ei folosind un limbaj acuzator, de furie și îndoială – limbaj la care întreaga omenire este surprinzător de pricepută.

Profetul Lehi a ascultat temerile care erau sursa furiei soției lui. Apoi a oferit un răspuns disciplinat într-un limbaj plin de compasiune. În primul rând, el a acceptat felul în care era privită situația din perspectiva ei: „Și... tatăl meu a vorbit către ea, zicând: Eu știu că sunt un vizionar; ... dar [dacă] aș fi rămas în Ierusalim, ... [am] fi pierit laolaltă cu frații mei” (1 Nefi 5:4).

Apoi, soțul ei s-a concentrat asupra temerilor ei cu privire la fiii lor, după cum Duhul Sfânt, fără îndoială, i-a mărturisit, spunând:

„Dar iată, eu am dobândit un pământ al făgăduinței, lucru de care într-adevăr mă bucur; da, și știu că Domnul îi va salva pe fiii mei din mâinile lui Laban...”

Și în felul acesta a liniștit-o tatăl meu, Lehi pe mama mea, ... de grija pentru noi” (1 Nefi 5:5–6).

Astăzi este mare nevoie ca bărbații și femeile să dezvolte respect reciproc



unul pentru celălalt chiar și atunci când crezurile și acțiunile lor sunt diferite și chiar și atunci când motivațiile lor sunt diferite. Este imposibil să cunoaștem toate gândurile și sentimentele ascunse din mintea și inima noastră sau chiar să înțelegem pe deplin contextul încercărilor și a alegerilor cu care se confruntă fiecare dintre noi.

Totuși, ce s-ar întâmpla cu acel „cuvânt stricat” despre care a vorbit Pavel dacă, mai întâi, am da dovadă de empatie față de experiența altuia? Recunoscând pe deplin propriile mele imperfecțiuni și limite, vă implor să începeți să adresați, cu deosebită considerație față de experiența altuia, această întrebare: „La ce te gândești?”

Vă amintiți când Domnul i-a surprins pe Samuel și pe Saul alegând un mic băiat, păstor, pe David

din Betleem, să fie rege al Israelului? Profetul Său a explicat: „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7).

Când cabina camionului s-a umplut de fum, soția mea a acționat în cel mai curajos mod la care s-a putut gândi pentru a-l proteja pe fiul nostru. De asemenea, eu am acționat ca apărător când am pus la îndoială alegerea ei. În mod surprinzător, nu a contat cine a avut mai multă dreptate. Ceea ce a contat a fost să ne ascultăm unul pe altul și să înțelegem punctul de vedere al celuilalt.

Bunăvoința de a privi lucrurile din punctul de vedere al celuilalt va transforma acel „cuvânt stricat” în „har [pentru cei] ce-l aud”. Apostolul Pavel a înțeles acest lucru și, într-o anumită măsură, fiecare dintre noi poate face acest lucru. Poate nu va schimba sau rezolva problema dar, cel mai probabil, acest har ne va schimba pe noi.

Depun mărturie, umil, că putem primi „har” printr-un limbaj plin de compasiune când darul Duhului Sfânt, dacă îl dezvoltăm, ne atinge inima pentru a avea empatie față de sentimentele și circumstanțele altora. Ne ajută să transformăm situații riscante în locuri sfinte. Depun mărturie despre un Salvator iubitor care „se uită la [inima noastră]” și îi pasă despre ceea ce gândim. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

